ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 18 Ἰουνίου 1888—Σάββατον ΑΡΙΘ. 589

ΩΡΑ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ· Ἀθηνῶν. Ἐτησία δραχ. 15. —Ἐπαρχιῶν Ἐτησία δραχ. 20 Γουρκία, Ρωμυλία καὶ Αἰγύπτω λίρα τουρκική 1.—Ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ φρ. 26.
ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.—Δι' ἕκαστον στίχον α' καὶ β' σελ. ἅπαξ λεπτ. 80.—Εἰς τὰς λοιπὰς σελ. ἅπαξ λ. 40. Δὶς καὶ τρὶς λεπτ. 25.—Τετράκις καὶ ἑφεξῆς λεπτ. 15.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝΑΝΤΙ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ | ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ | ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤ. ΠΕΝΤΕ

Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΟΥ ΦΙΕΣΚΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΣΧΙΛΛΕΡ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΔΙΔΑΟΧΟΥ ΤΗΣ ΣΑΞ-ΜΕΙΝΙΓΓΕΝ

ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

—

Ἂν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἡ ἐπιστήμη τῶν Γερμανῶν παρηγκώνισε παρ' ἡμῖν πᾶσαν ἄλλην, ἡ ποίησις ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ ἐλαφρὰ αὐτῶν φιλολογία μόλις ἐσχάτως ἐθεωρήθησαν ὡς προϊόντα δεκτικὰ καταναλώσεως ἐν Ἑλλάδι. Συνειθίσαντες ἐξ ἀρχῆς νὰ θεωρῶμεν τοὺς Γερμανοὺς ὡς τὸ μόνον σοφὸν καὶ ἐμβριθὲς ἐπὶ τῆς γῆς ἔθνος, τούτους μόνους ἠθέλαμεν διδασκάλους, ὡς καὶ τοὺς ἐπιπολαίους Γάλλους μόνους διασκεδαστάς. Καὶ ἐνδέχεται μὲν νὰ ὑπῆρχον εὐάριθμοί τινες Ἕλληνες παραδεχόμενοι ὅτι, πλὴν Λαμαρτίνων, Σατωβριάνδων, Οὔγων καὶ Δουμᾶ ἐγέννησεν ἡ Γαλλία καὶ ἐπιστήμονας ἐφαμίλλους τῶν γειτόνων αὐτῆς, πολὺ ὅμως ὀλιγώτεροι ἦσαν οἱ ἔχοντες εἴδησιν ὅτι πλὴν Ρεϊμάρων, Βολφίων, Βεκκέρων, Ἑρμάννων, Βιρχοβίων καὶ Φαϋερβάχων ἔχει ἡ Γερμανία καὶ Ρεχτίρους, Σούβαρτ, Τιέκ, Βεττίνας, Χάϋζε, Στὸρμ καὶ Φραϊλιγράτ Ὑπερβολὴ βεβαίως θὰ ἦτο νὰ συναριθμήσωμεν καὶ τοῦ Γαῖτε, τοῦ Σχίλλερ καὶ τοῦ Ἄϊνε τὰ ὀνόματα μεταξὺ τῶν παρ' ἡμῖν ἀγνώστων, ἀλλ' οὐχὶ ἴσως καὶ νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἰς μόνου τοῦ ὀνόματος τὴν γνῶσιν περιωρίζετο ἡ πρὸς αὐτοὺς οἰκειότης τῶν πλείστων λογίων Ἑλλήνων. Ἀπό τινος ὅμως χρόνου ἀγνοοῦμεν ἐκ τίνος μεταπηδήσεως ἀνέμου, φαίνεται καταλαβὼν ἡμᾶς ζωηρός τις πόθος ἀναρριχήσεως εἰς τὰς ἀκρωρείας τοῦ τευτονικοῦ Παρνασσοῦ. Οἱ μεταφρασταὶ γερμανικῶν ἀριστουργημάτων ἐπληθύνθησαν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν εὑρέθησαν καὶ οἱ οὐδ' αὐτὴν τὴν βαθύτητα τοῦ «Φάουστ» ἢ τὴν λεπτότητα τοῦ Ἄϊνε θεωρήσαντες ἀνεπιδέκτους ἐκτιμήσεως παρὰ τῆς πλειοψηφίας τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ. Καὶ τὸ μὲν μέγεθος τῶν τοιούτων τολμημάτων ἐκτιμῶμεν κατ' ἀξίαν, εἰλικρινῶς ὅμως ἐξομολογούμεθα, ὅτι πολὺ ἐπιτυχεστέραν θεωροῦμεν τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρίγκιπος Βερνάρδου τοῦ Σὰξ Μεϊνιγγεν, τοῦ προτιμήσαντος νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας μετάφρασιν δράματος τοῦ Σχιλλέρου, ὅστις ἐνδέχεται μὲν νὰ μὴ θεωρῆται ὡς ὁ τελειότατος, ἀλλ' εἶναι βεβαίως ὁ προσιτώτερος ἐκ πάντων τῶν γερμανῶν ποιητῶν. Πρὸς ἐντρύφησιν τῷ ὄντι εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ οὔτε προπαίδειά τις ἀπαιτεῖται οὔτε ἐξαιρετικὴ πνεύματος ὀξύτης, ἀλλὰ μόνον ἀκμάζον αἴσθημα καὶ δεκτικοὶ ὑγράνσεως ὀφθαλμοί, προσόντα τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ὑποτεθῶσι κοινὰ εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων, ἐπί τινα τοὐλάχιστον περίοδον τοῦ βίου αὐτῶν.

Τὰ ἀνωτέρω ἐφόδια εἶναι πρὸ πάντων ἀπαραίτητα εἰς τὸν ἀναγνώστην τῶν νεανικῶν ἔργων τοῦ Σχίλλερ καὶ ἰδίως τῆς προκειμένης ἡμῖν «Συνωμοσίας τοῦ Φιέσκου», τῆς θεωρουμένης παρὰ τῶν κριτικῶν ὡς τὸ νεανικώτατον ὅλων καὶ τὸ πλεῖστα παρέχον ἐπιχειρήματα εἰς τοὺς ἐνισταμένους κατὰ τοῦ ἀκράτου ῥωμαντισμοῦ ἐν ὀνόματι τῆς κλασικῆς ἁπλότητος καὶ σωφροσύνης. Μετὰ τῶν αὐστηρῶν τούτων κριτῶν συναριθμεῖται καὶ αὐτὸς ὁ Σχίλλερ, ὅστις ἀνδρωθεὶς ἀπέδιδε τῶν πρώτων του ἔργων τὸ ἀσύμμετρον καὶ ὑπερτροφικὸν εἰς τὴν τελείαν αὐτοῦ ἄγνοιαν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὧν ἡ μελέτη ἐδίδαξεν αὐτὸν βραδύτερον νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀκριβεστέραν ἔκφρασιν μεγάλων ἰδεῶν μᾶλλον ἢ τὴν διακόσμησιν κοινῶν τόπων διὰ συμφορήσεως μεταφορῶν. Καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην ὅμως αὐτοκαταδίκην, νομίζομεν ὅτι ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τοὺς ἀκατάπαυστος ἀντιτάσσοντας τὴν τελειότητα τῶν ἀρχαίων εἰς τὰ ψεγάδια τῶν νεωτέρων ἔργων, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐπιβάλλει αὐτοῖς νὰ μὴ λησμονῶσι καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψαν ὑπὲρ τὰς διακοσίας τραγῳδίας ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθησαν ἑκάστου μόνον ἑπτά. Ἡ δὲ κατὰ προτίμησιν διάσωσις τούτων δὲν θεωρεῖται ὡς ἔργον τῆς τύχης, ἀλλ' ὡς ὀφειλομένη εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀντιγράφων τῶν τραγῳδιῶν τούτων, αἵτινες, θεωρηθεῖσαι ἀνέκαθεν ὡς αἱ τελειότατα, ἐχρησίμευον ὡς πρότυπα εἰς τοὺς ἔπειτα ἑλληνιστάς. Ἐκ τούτου συμβαίνει, ὅτι τοὺς ἀρχαίους κρίνομεν ἐκ μόνων τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ὡρίμου αὐτῶν διανοίας, οὐδένα δὲ ἔχομεν βάσιμον λόγον, ὅπως ὑποθέσωμεν, ὅτι μόνον Ὀρεστείας καὶ Οἰδίποδας ἐποίησαν ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Αἰσχύλος. Οὐ μόνον δὲ ἀβάσιμος εἶναι ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις, ἀλλὰ ἀντιμάχεται καὶ εἰς τὰ πορίσματα τῆς μετὰ ταῦτα πείρας, τῆς διδασκούσης ἡμᾶς, ὅτι ἔργα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἄψογα ἔγραψαν ἐξ ἀρχῆς μόνον ἐκεῖνοι, ὅσοι ἦσαν προωρισμένοι νὰ γράφωσι μόνον μέτρια ἐφ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον. Τὰ ἐγκείμενα τῷ ὄντι τῇ νεότητι ἐλαττώματα, ὁ ὄγκος, ἡ ἐπιτήδευσις, τὸ ἄμετρον καὶ τὸ τερατῶδες φαίνονται ἀποτελοῦντα τὴν πρώτην, οὕτως εἰπεῖν, ὕλην τῆς ἔπειτα τελειότητος, ἥτις οὐδὲν ἄλλο κατ' οὐσίαν εἶναι παρὰ μόνον μεταποίησις εἰς ἀρετὰς αὐτῶν τούτων τῶν ἐλαττωμάτων. Ὅσον μᾶλλον ὑπερκομᾷ τὸ δένδρον, κατὰ τοσοῦτον δεκτικώτερον εἶναι ν' ἀναδειχθῇ σύμμετρον διὰ κατηλλήλου κουρᾶς. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τὴν ἔμπνευσιν, ἥτις εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀσφαλὴς χειρισμὸς τῆς ψαλίδος εἶναι ἐμπειρία, ἥτις μόνον διὰ μακρᾶς ἀσκήσεως δύναται ν' ἀποκτηθῇ. Ἀδύνατον ἐκ τούτου ἀποβαίνει εἰς νέον ποιητὴν νὰ ἦναι καὶ ἐπιτήδειος ψαλιδιστής, καὶ ἐπίσης ἀδύνατον ν' ἀναδειχθῇ ἔπειτα τέλειος καὶ μέγας ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἐκ νεότητος δὲν εἶχεν ἡ φαντασία ἀνάγκην ψαλιδισμοῦ. Ταῦτα πρέπει νὰ ἔχῃ παρόντα εἰς τὸν νοῦν ὁ θέλων νὰ ἐκτιμήσῃ μετὰ δικαιοσύνης τὴν «Συνωμοσίαν τοῦ Φιέσκου». Εἰς ταῦτα δὲ τολμῶμεν νὰ προσθέσωμεν ὡς πόρισμα τῆς ἰδίας ἡμῶν πείρας καὶ τὸ ἑξῆς· ὅτι ὅσα ψέγουσιν οἱ κριτικοὶ ἐν τοῖς νεανικοῖς ἔργοις τοῦ Σχίλλερ εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μᾶλλον παντὸς ἄλλου ἤρεσκον ἡμῖν παρ' αὐτῷ, ὅτε

ἤγομεν τὴν εὐδαίμονα ἡλικίαν, καθ' ἣν ἔγραφεν οὗτος τὸν «Φιέσκον» καὶ τοὺς «Ληστάς.» Ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἔχομεν ἀντίτυπον τοῦ πρώτου τόμου τοῦ Σχίλλερ, ἐν ᾧ ἐσημειοῦμεν ὡς ποιητικοὺς μαργαρίτας διὰ θαυμαστικῶν, αὐτὰς ἐκείνας τὰς ὑπεραισθηματικὰς φράσεις, τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰς ὀγκώδεις μεταφοράς, αἵτινες μόνον σήμερον φαίνονται ἡμῖν μετέχουσαι ἐπιτηδεύσεως καὶ ὑπερβολῆς. Ἐν πάσῃ δὲ εἰλικρινείᾳ ὁμολογοῦμεν καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ συγκίνησις καὶ ἡδονή, ἣν προξενοῦσιν εἰς νέον ἀναγνώστην ἔργα βρίθοντα τοιούτων ἐλαττωμάτων εἶναι, δυστυχῶς, πολὺ ἀνωτέρα τῆς προξενουμένης εἰς ὥριμον ἄνδρα ὑπὸ ἀριστουργήματος τελείου. Δὲν ἐνθυμούμεθα τίνα εἶχον ἡλικίαν ὁ Σλέγελ, ὁ Lamenais καὶ ὁ Ph. Chasles ὅτε ἔγραφον περὶ τοῦ Σχίλλερ, βλέποντες ὅμως αὐτοὺς ἐπικρίνοντας τόσον πικρῶς τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἔργα, κλίνομεν νὰ τοὺς πιστεύσωμεν ἢ παρήλικας ἤδη, ὅτε ἀνέγνωσαν αὐτὰ κατὰ πρῶτον ἢ τελείως λησμονήσαντας τῆς προτέρας ἀναγνώσεως τὰς ἐντυπώσεις. Ἡ αὐστηρότης, μεθ' ἧς ὁμιλοῦσι περὶ τῶν ἔργων τούτων, ἐνθυμίζει κάπως τὴν μεμψιμοιρίαν τῶν ἐγωϊστῶν ἐκείνων γερόντων, οἵτινες κηρύττουσιν ἀνόυσια, γελοῖα ἢ καὶ ἀνήθικα, ὅσα κατήντησαν ἀνάρμοστα εἰς τὰς λευκὰς αὐτῶν τρίχας. Ταῦτα λέγοντες, οὐδόλως ἐννοοῦμεν ὅτι ἔχει ἄδικον ὁ Σλέγελ ἢ ὅτι ἀρεσκόμεθα καὶ σήμερον εἰς τὰς ὑπερεκχειλίσεις αἰσθήματος καὶ μεταφορῶν, ἀλλὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἂν ἐπαύσαμεν ἐντρυφῶντες εἰς ταῦτα, τὸ σφάλμα δὲν ἐπιρρίπτομεν εἰς τὸν Σχίλλερ, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς αὐτούς, τοὺς φέροντας ἐπὶ τῆς ῥάχεως πέντε ἢ ἓξ περισσοτέρας Ὀλυμπιάδας.

Πλὴν τοῦ ἀνωτέρω ὑπάρχει καὶ ἄλλος τις ἔτι εἰδικώτερος λόγος καθιστῶν ἡμῖν τὴν ἐκτίμησιν τοῦ «Φιέσκου» δυσχερεστέραν, εἶναι δὲ οὗτος ἡ μακρὰ ἡμῶν διαμονὴ ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ δράματος καὶ ἡ παιδιόθεν οἰκειότης πρὸς τοὺς Γενουηνσίους, τῶν ὁποίων ὁ ἰδιάζων χαρακτὴρ θεωρεῖται ὡς διατηρηθεὶς ἀμετάβλητος ἀπ' αἰώνων. Περὶ αὐτοῦ ἀρκούμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ ἀπόγονοι οὗτοι τῶν Λιγύων, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οἱ Μωραῖται τῆς Ἰταλίας. Πλεῖστα μὲν ἔχουσι προτερήματα, πρακτικὸν νοῦν, φιλοπονίαν, ἐμπορικὴν ἀκρίβειαν, ταμιευτικὴν δεξιότητα ἀγχίνοιαν καὶ φειδώ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὸ αἴσθημα οὐδὲν κοινόν. Ἀποτελοῦσα ἐξαίρεσιν ἐν τῇ χώρᾳ, ὅπου οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ οἱ καλλιτέχναι ἐφύοντο πρὶν ὡς ἀμανῖται, οὐδένα ἐγέννησεν ἡ Γένουα ἔξοχον τοιοῦτον, ἀλλὰ μόνον πολυταλάντους ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων ἀγοραστάς. Οὐ μόνον δὲ ποίησιν καὶ τέχνην δὲν ἔχει, ἀλλὰ καὶ τὰ χρονικὰ αὐτῆς καθαρεύουσι τελείως ἀπὸ τῶν ῥωμαντικῶν ἐκείνων ἐπεισοδίων, ὧν ἡ πληθὺς κατέστησε τὴν ἱστορίαν τῶν πρώην ἰταλικῶν κρατῶν ἀνεξάντλητον εὑρετήριον ὑποθέσεων μυθιστορήματος καὶ τραγῳδίας. Μόνη ἡ Γένουα οὐδεμίαν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τῶν ἡρωϊδων ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὸ κάλλος καὶ αἱ περιπέτειαι ἐνέπνευσαν εἰς τοὺς συγχρόνους καὶ τοὺς ἔπειτα ποιητὰς καὶ ζωγράφους τὰ κάλλιστα αὐτῶν ἔργα· οὔτε Πίαν Τολομέη, οὔτε Φραγκίσκαν Ἀριμίνου, οὔτε Παριζίναν οὔτε Βιάγκαν Καπέλλου, οὔτε Ἰμπερίαν, οὔτε Βεατρίκην, οὔτε Φορναρίναν, οὔτε Βανότζαν, οὔτε Ἐλεονόραν Ἔστε, οὔτε Λουκρητίαν Βόργια οὐδ' ἄλλην τινὰ τοιαύτην· ἀλλὰ μόνον σώφρονας καὶ πολυτέκνους συζύγους θαλασσινῶν, ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων, ἐχούσας διηνεκῶς εἰς τὸ στόμα ἀντὶ στίχων τοῦ Πετράρχου, παροιμιώδη τινὰ ῥητά, ἐφάμιλλα κατὰ τὴν πρακτικότητα πρὸς τὰ τοῦ Σάγχο Πάνσα καὶ τοῦ Μπερτοδούλου, καὶ φημιζομένας πρὸ πάντων διὰ τὴν εἰδικότητα αὐτῶν εἰς τὸ νὰ ἐξάγωσι καὶ ἀπὸ τὴν μυῖαν ἄλειμμα. Ὑπάρχει δὲ καὶ περὶ αὐτῶν παροιμία τις, καθ' ἣν οὐ μόνον ἔξυπνοι δὲν ὀνειροπολοῦσιν, ἀλλ' οὐδὲ κοιμώμεναι ὀνειρεύονται αἱ δέσποιναι τῆς Γενούης. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ πόλις αὕτη ἐθεωρήθη ἀνέκαθεν ὡς κηλὶς πεζότητος ἐπὶ τῆς ποιητικωτάτης τῶν χερσονήσων· ἡ δὲ τοιαύτη περὶ αὐτῆς πρόληψις εἶναι οὕτω γενικὴ καὶ ἀδιάσειστος, ὥστε οὐδείς, καθ' ὅσον ἐνθυμούμεθα, δραματοποιὸς ἐσκέφθη ποτὲ νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολίτας τῆς Γενούης αἰσθηματολογοῦντας. Τοῦτο ἐτόλμησε πρῶτος ὁ Σχίλλερ, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα τὰ ποιητικά του προσόντα, ἡ περίσσεια αἰσθήματος καὶ λυρισμοῦ, προξενοῦσιν εἰς τὸ στόμα Γενουηνσίων δημαγωγῶν τὴν αὐτὴν περίπου αἴσθησιν, ἣν καὶ παρὰ Σαιξπείρῳ ἡ προσορμισις στόλων εἰς τοὺς λιμένας τῆς Βοημίας.

Τοιοῦτο εἶναι τὸ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἐπροτίμησεν ὁ φιλόμουσος ἡγεμών, διατηρήσας ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τῆς συγκινήσεως ἣν ἠσθάνθη, παῖς ἔτι ὤν, ὅτε ἤκουσε τοῦτο ἀναγινωσκόμενον ὑπ' αὐτὸ τὸ δένδρον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν σκιὰν ἔγραψεν αὐτὸ ὁ Σχίλλερ, συνακροωμένης μετὰ δακρύων τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ὑπεργήρου τοῦ ποιητοῦ μητρός. Ἡ προτασσομένη τῆς μεταφράσεως ἀφήγησις τούτων, ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὴν χαριέστατον καὶ πλῆρες ἀρχαιογερμανικῆς κατανύξεως καὶ ἀφελείας εἰδύλλιον· πιστεύομεν δὲ, ὅτι καὶ διὰ τὸν χρωστῆρα ζωγράφου ἄριστον θέμα θὰ ἦτο· «ἡ ἀνάγνωσις τραγῳδίας τοῦ Σχίλλερ, ἐνώπιον τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐγγόνου τοῦ φιλοξενήσαντος τὸν φυγάδα ποιητὴν ἡγεμόνος.» Πλὴν ὅμως τῶν αἰσθηματικῶν τούτων, ὑπάρχει ἐν τῇ προτιμήσει τοῦ «Φιέσκου» παρὰ διαδόχου δουκικοῦ στέμματος καὶ ἄλλο τι πολὺ ἀξιώτερον θαυμασμοῦ, τὸ ἑξῆς· γνωστὸν εἶναι ὅτι τὰ πρῶτα αὐτοῦ δράματα ἔγραψεν ὁ Σχίλλερ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγανακτήσεως, ἣν ἐξήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ του ἡ διαταγὴ τοῦ Δουκὸς τῆς Βυρτεμβέργης, ὅπως ἀσχολῆται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ στρατιωτικοῦ ἰατροῦ. Ἡ τοιαύτη τοῦ κυρίου του ἀπαίτησις ἐφάνη τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τυραννίας εἰς τὸν ἀτίθασσον ποιητήν, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ὠνειρεύετο, εἰμὴ μόνον ἐπαναστάσεις, συνωμοσίας, ἱδρύσεις δημοκρατίας ἢ καὶ ἐξοπλίσεις ληστρικῶν συμμοριῶν, πρὸς περιστολὴν δι' ἐμπρησμῶν καὶ φόνων τῶν πολὺ βδελυρωτέρων κακουργημάτων, τὰ ὁποῖα διέπραττον δῆθεν οἱ αὐλικοί, οἱ ἱερεῖς, οἱ ἔπαρχοι, οἱ ἀστυνόμοι, οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἄλλοι δορυφόροι τῶν τυράννων. Ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ἐν τῇ «Συνωμοσίᾳ τοῦ Φιέσκου» δὲν πρόκειται πλέον περὶ ληστῶν· πρὸς ἐκτίμησιν ὅμως τοῦ ἐν τῷ δράματι τούτῳ ὑπὲρ τῆς ἀκράτου δημοκρατίας ἐνθουσιασμοῦ, ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ τότε ἐν ὀνόματι αὐτῆς αἱμοχαρεῖς τύραννοι τῆς Γαλλίας, οἱ Δαντόνες, Τιμβίλλοι, Σαιντιοῦστοι, Μαράτοι καὶ Ῥοβεσπιέρροι τοσοῦτον εὐχαριστήθησαν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἔργου, ὥστε ἔσπευσαν νὰ τιμήσωσιν ὡς ὁμόφρονα τὸν ποιητήν, ἀπονέμοντες αὐτῷ δίπλωμα: « Γάλλου πολίτου ». Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο ὁμοφροσύνης πρὸς τοιούτους ἄνδρας οὐδὲν βεβαίως ἀφαιρεῖ τῆς ποιητικῆς τοῦ δράματος ἀξίας, ἀλλ' ἄγει ἡμᾶς νὰ θαυμάσωμεν ἔτι μᾶλλον τὴν φιλομουσίαν ἡγεμόνος, ὅστις εἰς μόνην τὴν ἀξίαν τῆς ποιήσεως ἀποβλέπων, ἠδυνήθη χάριν αὐτῆς νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὸν γράψαντα τοὺς «Ληστάς», τὸν «Φιέσκον» καὶ τὴν «Λουΐζαν Μίλλερ», ὅσα συνεσώρευσεν ἐν τοῖς ἔργοις τούτοις ἀσυμβίβαστα, δὲν λέγομεν πρὸς τὴν θείῳ δικαιώματι μοναρχίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πᾶσαν εἰς ἀνώτατον ἄρχοντα ὑποταγήν, καὶ πλειστάκις ἄδικα καὶ ὑπερβολικά. Ἡ γερμανικὴ ἀριστοκρατία θεωρεῖται ἀκόμη παρὰ πολλῶν ὡς ἡ μᾶλλον πάσης ἄλλης προσηλωμένη εἰς τοῦ παρελθόντος τὰς παραδόσεις. Παρ' αὐτῇ ἐν τούτοις βλέπομεν τοὺς δημοκρατικοὺς ὕμνους τοῦ Σχίλλερ μεταφραζομένους ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου Ἐρνέστου τοῦ Εὐσεβοῦς, ἐνῷ δύσκολον φαίνεται ἡμῖν νὰ εὑρεθῇ μεταξὺ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἁγ. Λουδοβίκου ὁ στέργων νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὸν θερμὸν θαυμαστὴν τῆς εὐγλωττίας τοῦ Ῥουσσὼ ἢ τῆς ποιήσεως τοῦ Βερανζέρου.

Μεταβαίνοντες ἤδη εἰς τὰ καθαρῶς φιλολογικὰ, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν πασίγνωστον ὅτι, ἂν εὔκολος εἶναι ἡ μετάφρασις ἐκ ξένης εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, τὸ ἀνάπαλιν, ἤτοι ἡ ἐκ τῆς μητρικῆς εἰς τὴν ξένην εἶναι ἔργον τοῦ ὁποίου τὴν δυσχέρειαν δικαιοῦνται ν' ἀμφισβητήσωσι μόνοι ὅσοι τῶν ἡμετέ-

ρων λογίων, ἔστω καὶ τῶν ἀποφοίτων γερμανικοῦ πανεπιστημίου, αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ἱκανοὺς νὰ ἐκγερμανίσωσι τὸν «Ὁδοιπόρον» λ. χ. τοῦ Σούτσου ἢ τὴν «Φροσύνην» τοῦ Λευκαδίου ποιητοῦ. Περὶ δὲ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐξηλληνίσθη ἡ ἀνὰ χεῖρας ἡμῶν τραγῳδία δὲν εἶναι ἴσως περιττὸν νὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὅτι μετάφρασιν ποιητοῦ πιστὴν ἐν ταὐτῷ καὶ γλαφυρὰν μιᾶς μόνης γλώσσης ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐκαμψία καθιστῶσι δυνατήν, τῆς γερμανικῆς, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Σλέγελ μεταφράσας κατὰ στίχον τὸν Σαίξπηρ καὶ ἔτι ἐπιτυχέστερον, καθ' ἡμᾶς, ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξονίας Ἰωάννης τὸν Δάντην. Ὁ εἰς πᾶσαν ὅμως ἄλλην πλὴν τῆς γερμανικῆς μεταφράζων εὑρίσκεται πρὸ τοῦ διλήμματος ἢ ν' ἀπιστήσῃ, ἀποκόπτων ἢ μεταπλάττων πᾶν ἐν τῷ κειμένῳ ἀσύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἰδίας διαλέκτου ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον νὰ σολοικίσῃ. Ἐκ τῶν δύο τούτων κακῶν ἐθεωρεῖτο πρὶν μικρότερον τὸ πρῶτον. Ἀλλ' ἤδη φαίνεται ὑπερισχύουσα ἡ ἐναντία γνώμη. Καὶ αὐτοὶ σήμερον οἱ Γάλλοι προτιμῶσι νὰ θυσιάσωσι τὴν παροιμιώδη αὐτῶν φραστικὴν ἀκριβειαν μᾶλλον ἢ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἀρκούμενοι εἰς ἀποπείρας μεταφράσεως, οἷα ἡ τοῦ Μίλτωνος παρὰ τοῦ Ἀϐϐᾶ Δελίλ καὶ ἡ τῆς «ΘείαςΚωμῳδίας» τοῦ Ῥιϐαρόλ, τὰς ὁποίας ὠνόμαζεν ὁ Jules Janin μεταμορφώσεις δένδρων εἰς πασσάλους. Ἑπόμενον λοιπὸν ἦτο νὰ προτιμήσῃ καὶ ὁ φιλόμουσος ἡγεμὼν τὸ ἁπανταχοῦ ἐπικρατῆσαν σύστημα τῆς πιστοτάτης τῶν ποιητῶν μεταφράσεως. Τοῦτο ἐδικαιοῦτο τοσοῦτον μᾶλλον νὰ πράξῃ, καθ' ὅσον οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον ν' ἀποδειχθῇ ξενίζων εἰς γλῶσσαν οὐδὲν ἄλλο οὖσαν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰμὴ ἄθροισμα ξενισμῶν, τοὺς ὁποίους μόνη ἡ χρῆσις παρὰ δοκίμων συγγραφέων, ὅταν τύχωμεν τοιούτων, δύναται ἡμέραν τινὰ νὰ μεταϐάλῃ εἰς νεοελληνισμούς. Ἐν τῇ τοιαύτῃ τῆς γλώσσης ἡμῶν καταστάσει ἔπαινος τῆς ἀνὰ χεῖρας μεταφράσεως οὐχὶ μικρὸς εἶναι τὸ νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἠδυνήθημεν ν' ἀναγνώσωμεν αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους, χωρὶς ν' ἀναγκασθῶμεν οὐδ' ἅπαξ ν' ἀναζητήσωμεν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τί θέλει ὁ Σχίλλερ νὰ εἴπῃ. Τοὺς δὲ κλίνοντας νὰ θεωρήσωσι τὸν ἔπαινον τοῦτον πενιχρόν, ἀρκούμεθα νὰ παραπέμψωμεν εἰς τὰς ἐσχάτως ἐκδοθείσας μεγαλοσχήμους ἐξελληνίσεις τοῦ «Μίλτωνος» καὶ τοῦ «Φάουστ» τοῦ Γαῖτε, ὅπως πεισθῶσιν, ὅτι ἡ ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ κειμένου εὐχερὴς κατάληψις δὲν εἶναι πλεονέκτημα τῶν νεοελληνικῶν μεταφράσεων ὅσον πιστεύουσι κοινόν. Ἀλλὰ πλὴν αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συγχαρῶμεν ἐξ ὅλης καρδίας τοῦ «Φιέσκου» τὸν μεταφραστήν. Εἶναι δὲ τοῦτο ὅτι φαίνεσαι ἐννοήσας, ὅτι ὁ γραπτὸς ἡμῶν λόγος ἔπαθεν, ἀπὸ ἱκανοῦ δυστυχῶς χρόνου ἐκτροχιασμόν τινα, ἐπιϐάλλοντα εἰς τοὺς σωφρονοῦντας ν' ἀναζητῶσι πρότυπον ὕφους μεταξὺ τῶν πρὸ εἰκοσαετίας τοὐλάχιστον γραφόντων καὶ οὐχὶ μεταξὺ τῶν σήμερον ἀρεσκομένων εἰς τὴν σύζευξιν τῶν ἀττικῶν τύπων μετὰ τοῦ « θὰ » καὶ τοῦ « νὰ » καὶ πλείστων ἀναποδράστων ξενισμῶν. Ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρας μεταφράσει οὐδὲν πικραίνει τὴν ἀκοὴν «ἀφίκετο, δίδοται, ἀφεώρα, προηνεγκάμην, θὰ ποιήσωμαι» ἢ ἄλλο ἴχνος κοντείου νεωτερισμοῦ. Εἰς τὴν ἀποφυγὴν τούτων συνέτεινε πιθανῶς πλὴν τῆς εὐθυκρισίας τοῦ φιλομούσου ἡγεμόνος, καὶ ἡ γνῶσις αὐτοῦ τῆς ἐκτιμήσεως, ἧς ἔτυχε παρὰ τοῖς λογίοις τῆς Ἑσπερίας ὁ μολυσμὸς τῆς νεοελληνικῆς διὰ τοιούτων τεράτων, ἡ ἀνεπιφυλάκτως ἐκδηλωθεῖσα ἐπὶ τούτοις λύπη τῶν ἀγαπώντων τὴν Ἑλλάδα καὶ ὁ ἄσϐεστος γέλως πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν γλωσσολόγων. Τὴν ἀπόπειραν τῷ ὄντι ἀναστάσεως νεκρῶν τύπων ἀδύνατον ἦτο νὰ κρίνωσιν ἄλλως οἱ συμπατριῶται τοῦ Γρίμμ, τοῦ θρηνήσαντος ὡς μέγα δυστύχημα τῆς γερμανικῆς γλώσσης «ὅτι μόνη αὕτη δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῶν ἀναδιπλασιασμῶν καὶ τῆς πολυπλόκου κλίσεως, ὅπως αἱ ἄλλαι νεώτεραι εὐρωπαϊκαὶ καὶ ἰδίως ἡ πασῶν τελειοτάτη σχεδὸν ἄκλιτος Ἀγγλική ». Ἐνῷ τοιαῦται ἐπικρατοῦσιν ἁπανταχοῦ ἀπὸ τριάκοντα ἤδη ἐτῶν γνῶμαι, ἡ παρ' ἡμῖν προσπάθεια νὰ φορτωθῶμεν καὶ πάλιν τὰ περιττὰ βάρη, τὰ ὁποῖα ηὐτυχήσαμεν ν' ἀποτινάξωμεν ἀπὸ αἰώνων, ἐπόμενον εἶναι νὰ προκαλῇ ἔκπληξιν γενικήν. Δύσκολον ἀληθῶς εἶναι εἰς τοὺς Εὐρωπαίους νὰ ἐννοήσωσι πῶς κατώρθωσαν πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν λογίων ν' ἀποξενωθῶσιν ἀπο τῆς συγχρόνου πνευματικῆς κινήσεως οὕτω τελείως, ὥστε νὰ φαινωνται ἀγνοοῦντες ὅτι, ἂν ἡ κριτικὴ καὶ ἡ καλολογία ἐπεκύρωσαν πληρέστατα τὴν γνώμην, καθ' ἣν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Σοφοκλῆς εἶναι οἱ τελειότατοι τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ἡ γλωσσικὴ ἀφ' ἑτέρου ἐπιστήμη κατέστησεν ἀναμφισϐήτητον, ὅτι αἱ νεώτεραι γλῶσσαι εἶναι ὄργανα ἐκφράσεως πολὺ ἐντελέστερα τῶν κλασικῶν. Κυριώτατα ἐλαττώματα τούτων, καὶ μάλιστα τῆς Ἑλληνικῆς, κηρύττονται ἡ περίσσεια τύπων, ἡ ἀνωμαλία, ἡ πενία τοῦ ἀλφαϐήτου, ἡ στέρησις βοηθητικῶν ῥημάτων καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἀνικανότης πρὸς δήλωσιν πλείστων σχέσεων, πρὸ πάντων ὅμως τὸ ἀπέραντον τῶν λέξεων μῆκος, αὐτὰ δηλαδὴ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θαυμάζουσι καὶ ἀγωνίζονται ν' ἀναστήσωσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἐκθειασταὶ «τῆς σεμνότητος τοῦ μέσου ἀορίστου». Μετὰ τὴν τοιαύτην περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀρχαίας γλώσσης ὁμόφωνον ἀπόφασιν τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, ἥτις ἀποδεικνύει ἔτι ἀξιωτέρους θαυμασμοῦ τοὺς Ἕλληνας ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, καταντᾷ ἀληθῶς δυσεξήγητον τὸ πεῖσμα τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιμενόντων νὰ πιστεύωσιν, ὅτι ὑπάρχει τι κοινὸν μεταξὺ τῶν ἀττικῶν καταλήξεων καὶ τῆς θειότητος τοῦ Σοφοκλέους, ἀποδίδοντες εἰς τὴν ἀτέλειαν τοῦ ἀρχαίου ἐργαλείου τὴν τελειότητα τοῦ ἀρχαίου ἔργου. Τὸ δὲ πάντων ἀστειότατον εἶναι τὸ προϐαλλόμενον παρὰ τῶν ἀττικιστῶν ἐπιχείρημα « ὅτι συμφέρει νὰ μεταχειριζώμεθα γλῶσσαν καταληπτὴν καὶ ἀρεστὴν εἰς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ λογίους.» Οἱ λόγιοι ὅμως οὗτοι γλῶσσαν νεοελληνικὴν ἔχουσαν ὑπόστασιν πραγματικὴν οὐδεμίαν ἄλλην γνωρίζουσι πλὴν τῆς τοῦ δημοτικοῦ ἄσματος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὑπὲρ ταύτης συνιστῶσιν ἕδρας ἐν τοῖς ἀνωτάτοις διδακτηρίοις, καὶ ταύτης ἀναζητοῦσιν, ἐκδίδουσι, σχολιάζουσι, μεταφράζουσι καὶ θαυμάζουσι τὰ μνημεῖα. Λυπούμενοι δὲ ὀλοψύχως, ὅτι δὲν ἐπεκράτησεν ἡ ζωντανὴ αὕτη γλῶσσα καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὑποτάσσονται, ὅσοι τούτων γράφουσι νεοελληνιστί, νὰ μεταχειρίζωνται τὴν πλησιεστάτην τῇ λαλουμένῃ γλῶσσαν τοῦ Κοραῆ, τοῦ Φαρμακίδη, τοῦ Σπ. Τρικούπη, τοῦ Μανούση, τοῦ Κουμανούδη, τοῦ Πανταζίδη καὶ τῶν ἄλλων παρ' ἡμῖν λογίων, ὅσοι ἔτυχον καὶ λογικοί. Τὴν γλῶσσαν ὅμως, ἣν ἐϐάπτισεν Φραγγάτικον ὁ Βερναρδάκης, τὴν γλῶσσαν τοῦ «προηνέγκατο καὶ ,τοῦ ἀντεφθεγξάμην» τὴν ἀγνοοῦσι τελείως ἢ τὴν χλευάζουσιν ἀνηλεῶς. Ἡ ἀπό τινος χρόνου μαστίζουσα τοὺς Φραγγατικιστὰς πυκνοτέρα χάλαζα σαρκασμῶν ἐνδέχεται νὰ συντελέσῃ εἰς ταχυτέραν ἴασιν τῆς μεσαοριστικῆς μανίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἄγνωστον ἀπομένει πόσος ἀπαιτεῖται χρόνος, ὅπως ἀποκτήσωμεν τελείως ἀπηλλαγμένας τοῦ μολύσματος μεταφράσεις, πιστεύομεν ὅτι μεγάλη πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσία τοῦ φιλέλληνος ἡγεμόνος θὰ ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐξελληνίζων ἔξοχα γερμανικὰ ἔργα. Ἀφοῦ ἐπρόσφερεν εἰς τοὺς ἕλληνας νεανίσκους προϊὸν τῆς πρώτης ἀνθήσεως τῆς εὐφυΐας τοῦ Σχίλλερ, ἃς προσφέρῃ καὶ εἰς τοὺς ἀνδρωθέντας ὥοιμόν τινα αὐτῆς καρπόν. κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς ὑμνηθείσης ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ εὐεργετικῆς ἐκείνης κόρης, ἥτις δὲν ἐλησμόνει κἀνένα, ἀλλά :

....theilte jedem eine Gabe,
Dem Früchte, jenem Blumen aus ;
Der Jüngling und der Greis am Stabe,
Ein jeder ging beschenkt nach Haus.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Havas

ΠΑΡΙΣΙΟΙ 16 Ἰουνίου. — Αἱ ἀπόπειραι περὶ προσεγγίσεως Γερμανίας καὶ Ρωσσίας ἀνησυχοῦσι τοὺς Οὔγγρους.

Εἰδήσεις ἐκ Βερολίνου φέρουσιν, ὅτι ὁ κ. Βίσμαρκ θὰ συνοδεύσῃ τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον εἰς Πετρούπολιν.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 15 Ἰουνίου.—Ἑλλην. δάν. τῶν 60 ἑκατομ. 428.—Τῶν 5 ο/ο 380.—Γαλλικὴ ῥάντα 106.10.—Ἡνοποιημένον αἰγύπτ. 414.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 17 Ἰουνίου. — Ὁ ἐν Βερολίνῳ ἀνταποκριτὴς τῶν «Καιρῶν» δὲν πιστεύει ἀκόμη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου πρὸς τὸν Τσάρον καὶ κατακρίνει τὴν ἰδέαν ταύτην.

ΣΟΦΙΑ, 17 Ἰουνίου Ἄδεται, ὅτι ὁ κ. Σταμπούλωφ εἶναι νῦν διατεθειμένος νὰ δεχθῇ συμβιβασμὸν μετὰ τῆς Ρωσσίας καὶ ρῶσσον στρατηγὸν ὡς ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν τῆς Βουλγαρίας.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, 17 Ἰουνίου.—Βεβαιοῦται, ὅτι οἱ ἀρραβῶνες τοῦ διαδόχου τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου μετὰ τῆς τριτοτόκου θυγατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου γενήσονται μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πένθους τῆς πρωσσικῆς αὐλῆς.

Πρακτορεῖον Reuter

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 17 Ἰουνίου.—Διαδίδεται, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας καὶ ὁ πρίγκιψ Βίσμαρκ θέλουσι μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἐκδράμει εἰς Πετρούπολιν συνοδευόμενοι ὑπὸ ὀκτὼ θωρηκτῶν.

Ἐν τινι συνδιαλέξει ὁ πρίγκιψ Βίσμαρκ εἶπεν, ὅτι ἡ ἐνεστῶσα ἐποχὴ εἶναι εἰρηνική.

Ἀγγλικὰ πάγια 99 5)8.—5 ο/ο αἰγυπτιακὸν 101 3)8.—Ἡνοποιημένον 81 7)8.—5 ο/ο τουρκικὸν 14 5)8.—Ἑλλην. δάν. 1824-25 Λίρ. 93.40.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Τρικούπης μετὰ τοῦ ναύαρχου Λεζὲν μετέβησαν χθὲς τὴν πρωΐαν ἐπιβαίνοντες τῶν «Ψαρρῶν» εἰς τὸν Ναύσταθμον, ὁπόθεν ἐπανῆλθον τὴν νύκτα.

— Ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν τῆς χρήσεως 1887 ἐχορηγήθη ἔκτακτος πίστωσις ἐκ δραχμῶν 219,867.

— Ἡ δικαιοδοσία τοῦ ἐν Ρίῳ Ἰανεῖρῳ Γενικοῦ ἑλληνικοῦ προξενείου ἐπεξετάθη ἐπὶ πᾶσαν τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Βρασιλίας, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν χώρων, ἐν αἷς ὑφίσταται ἤδη ἑτέρα ἑλληνικὴ προξενικὴ ἀρχή.

— Σήμερον τῇ 11ῃ π. μ. ἐπισκεφθήσονται τὸν ἐν Σαλαμῖνι Β. Ναύσταθμον οἱ δόκιμοι τοῦ ἱσπανικοῦ δρόμωνος «Ναυτίλου.»

— Εἰσῆλθε χθὲς εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ Ναυστάθμου πρὸς καθαρισμὸν τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Πανελληνίου Ἀτμοπλοΐας «Μακεδονία.»

— Ἰσχυρὸς ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ ἐνσκήψας ἐν τῷ τηλεγραφείῳ Ναυπλίου, ἔβλαψε μίαν μηχανὴν Μόρς καὶ ἕνα ἠλεκτρονόμον.

— Χθὲς τῇ 4ῃ πρωϊνῇ ὥρα ἐξερράγη πυρκαϊὰ ἐν τῷ ἐν Πειραιεῖ πιλοποιείῳ τῶν ἀδελφῶν Μαρκέτη, κατασβεσθεῖσα μετ' ὀλίγον ἄνευ μεγάλων ζημιῶν.

— Κεραυνὸς ἐνσκήψας εἰς τὸ χωρίον Κουτσοπόδιον πλησίον τοῦ Ἄργους, κατέστρεψε δύο στύλους τοῦ τηλεγράφου.

— Τῇ 20ῇ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ ὥρᾳ 8ῃ π. μ. ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ γίνεται ἔναρξις τῶν ἐνιαυσίων ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν αὐτῆς.

— Ἀφίκετο ἐκ Σικίνου ὁ δήμαρχος Σικινίων κ. Δημήτριος Κ. Πλατῆς, ἰατρός.

— Ἀνεχώρησε σήμερον εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα Καλάμας ὁ φοιτητὴς τῆς φιλολογίας κ. Γεώργιος Πηγέας.

— Διωρίσθη Α' γραμματεὺς τῆς διαμετακομίσεως τοῦ τελωνείου Σύρου ὁ κ. Γεώργ. Δ. Χρονόπουλος ἀντὶ τοῦ Δ. Βενδραμῆ μετατεθέντος εἰς τὴν θέσιν ἐλεγκτοῦ διευθύνοντος τὸ τελωνεῖον Ἰθάκης.

— Διωρίσθη ὑπογραμματεὺς τοῦ τελωνείου Πειραιῶς ὁ Κυρ. Χ. Παξινός, ἀντὶ τοῦ Νικολ. Τράκα, μετατεθέντος ὡς τοιούτου εἰς Κατάκωλον, ἀντὶ τοῦ Δ. Βλάχου, ἀπολυθέντος τῆς ὑπηρεσίας.

— Πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα τῇ 14 τρέχοντος ἐν τῷ πλυντηρίῳ τοῦ παρὰ τὸ Σουλτὰν Σελὴμ Κωνσταντινουπόλεως ὀρφανοτροφείου ἀπετέφρωσεν αὐτό.

— Συνελήφθη προχθὲς παρὰ τὴν Μουνυχίαν ὑπὸ τοῦ ἐν Πειραιεῖ ὑπαστυνόμου κ. Κολοκοτρώνη ὁ φονεὺς τοῦ Ν. Φλώκου Κ. Πετσάκης.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρωμουνίας ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ρωσσέτης διέταξεν αὐστηρὰν ἀνάκρισιν ἐν τῇ ὑποθέσει τῆς ἐφορείας τῶν νοσοκομείων, ἧς ἀνώτεροι ὑπάλληλοι ἕνεκα τῶν ἀνακαλυπτομένων καταχρήσεων θέλουσιν ἀπολυθῇ τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ κ. Συμεὼν Μιχαηλέσκος διευθυντὴς τῆς ἐφορείας τῶν νοσοκομείων ἐπαύθη.—Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον διέλυσε τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια τῶν νομῶν Ἰλφόβου καὶ Βλάσκας. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη τέλος καὶ ἡ διάλυσις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς πόλεως Γαλαζίου.

— Πυρκαϊὰ ἐκραγεῖσα ἐν τῷ ἐν Ἀζούγκα τῆς Ρωμουνίας ἐργοστασίῳ τῶν ἐριούχων τὴν πρωΐαν τῆς 12 Ἰουνίου κατεσβέσθη μετὰ τρίωρον διάρκειαν. Αἱ ζημίαι ὁπολογίζονται ἀρκετὰ σπουδαῖαι.

— Ἡ πρὸ ἡμερῶν ἀπαχθεῖσα ἐκ τοῦ χωρίου Βλαχοκεραστᾶ Σταυροῦλα Τσόλια ἀφέθη ἐλευθέρα ὑπὸ τῶν ἀπαγωγέων της, καὶ προσῆλθεν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ ὑπομοιράρχου Ναυπακτίας. Οἱ ἀπαγωγεῖς ὑποκρύπτονται.

— Ὁ ἀστυνόμος Κορώνης Μιχ. Στραβόλαιμος ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων του καὶ ἀμυνόμενος ἀπέκτεινε χθὲς ἐν τῇ ἀγορᾷ διὰ πυροβόλου ὅπλου τὸν Πέτρον Ξαρχάκον.

— Ἐν τῇ σημερινῇ «Ἑβδομάδι» πλὴν ἄλλων: «Τὰ δημόσια θεάματα καὶ ἡ ἐλευθερία», ὑπὸ Ἰωάννου Π. Δαμβεργη.—«Ἔργα καὶ Ἡμέραι.»—«Ἡ Πρωσσικὴ Μοναρχία» (σελίδες ἐκ τῶν ἀγώνων ὑπὲρ τῆς Γερμανικῆς ἑνότητος) ὑπὸ Ν. Καζάζη. — «Καπετὰν Ἀγγελῆς Λιμνιώτης» (ἱστορικὴ σελὶς) ὑπὸ Ἀνδρέου Καρκαβίτσα. — Ἀσμάτιον (ποίησις) Ἀχιλλέως Παράσχου. — «Περὶ Ἐλευσῖνος τῆς Ἀρκαδικῆς» (ἀρχαιολογικὴ ἐπιστολὴ ὑπὸ Β. Π. Σεραφείμ δημάρχου.— Ἡ «Ἄγνωστος» διήγηγα Mme Calmon Μετάφρ. Α. κτλ.

— Σήμεον ἐν τῷ θεάτρῳ «Φαλήρου» πρώτη παράστασις τῆς Jolie Parfumeuse, εἰς ἣν θέλει λάβει μέρος ἡ κυρία Λασσάλ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Προχθὲς περὶ τὴν μεσημβρίαν οἱ Δημ. Σπηλιόπουλος καὶ Σταμάτιος Σταμπούλης ἐρίσαντες κατὰ τὴν συνοικίαν Βατραχονησίου πρὸς τὸν Δημ. Ἀλεξόπουλον ἐτραυμάτισαν τοῦτον ἀκινδύνως διὰ ξύλων καὶ λίθων, καταδιωχθέντες δὲ παρὰ τοῦ ἐκεῖ παρατυχόντος ἀστυνομικοῦ κλητῆρος Ἀθαν. Κολοβοῦ, ἀντέστησαν καὶ ἐξύβρισαν τοῦτον, ἀλλὰ προσδραμόντος τοῦ ὑπαστυνόμου κατωρθώθη ἡ σύλληψις τοῦ πρώτου τῶν δραστῶν.

— Περὶ τὴν 3ην ὥραν μ. μ. ὁ Χαραλ. Ἀσημακόπουλος μεταβὰς εἰς τὸ ἐνταῦθα ραπτικὸν κατάστημα τοῦ Ἀνδρ. Μπάμπη πρὸς ἀνεύρεσιν ἐργάτου τινὸς ἐπυροβολήθη παρὰ τοῦ καταστηματάρχου ἀνεπιτυχῶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο, ἕνεκα προηγουμένων ἀφορμῶν.

— Τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Τετάρτης ὁ Γ. Δεσποτίδης μεταβὰς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἐμμ. Μανιάτου ἀφῄρεσεν ἐν σακκάκιον, ἓν πανταλόνιον καὶ ἓν ὑποκάμισον ἀξίας ἁπάντων δρ. 30. Ὁ δράστης συλληφθεὶς ὡμολόγησε τὴν πρᾶξίν του καὶ ἀπέδωκεν εἰς τὸν δικαιοῦχον τὰ ἀφαιρεθέντα πράγματα.

— Περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν τῆς προχθὲς ὁ Χρ. Ρουμελιώτης ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου «Ποσειδῶν» ἀφαιρέσας λάθρα τοῦ κυρίου του 4 ἐσώβρακα, 2 ὑποκάμισα καὶ 7 δραχ. ἀπέδρα. Ὁ δράστης συλλη-

φθεὶς παρέδωκε τὰ ἀνωτέρω πράγματα πλὴν τῶν χρημάτων, ἅτινα κατὰ τὴν ὁμολογίαν του ἔδωκεν εἰς συμπατριώτην τού τινα στρατιώτην τοῦ α' συντάγματος τοῦ Μηχανικοῦ ὀνόματι Ἰω. Λαμπρόπουλον, ὅστις παρεκίνει τὸν ὑπηρέτην νὰ κλέπτῃ.

— Ἐπίσης ὁ Ἰωάν. Μπύρας ὑπηρέτης τοῦ ἀρτοποιοῦ Νικολάου Ντίβη, συννενοηθεὶς μετά τινος Ἀθαν. Μπέση ἀφήρεσεν ἐκ τοῦ ἀρτοποιείου δραχ. 8 καὶ ἓν δακτύλιον χρυσοῦν· ἀμφότεροι συνελήφθησαν.

— Ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ε' τμήματος οἱ Παναγ. Μαρούλης κρεοπώλης, Μόσχος Ἀναστασίου ξυλουργὸς καὶ Σπ. Καμπανόπουλος ἀμαξηλάτης ἐν καταστάσει μέθης διατελοῦντες ἀφήρεσαν βία ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δωδεκαετοῦς μικρεμπόρου Νικολάου Γρηγοριάδου 5 ριπίδια, κατὰ τὴν διανομὴν ὅμως τούτων ἐγερθείσης φιλονεικίας μεταξύ των συνεπλάκησαν καὶ ἐμωλωπίσθησαν ἀμοιβαίως. Πάντες συνελήφθησαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΕΤΤΑΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Εὐπρεπὴς καὶ ὑπερέχουσα ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐν Πειραιεῖ ἡ κηδεία τοῦ εὐπαιδεύτου ἱερέως Ἰωάννου Δρέττα Σακελλαρίου τοῦ ἐκ Κέας, παρακολουθούντων πλείστων πολιτῶν, τιμώντων τὴν μνήμην αὐτοῦ. Ὁ νεκρὸς μετηνέχθη περὶ τὴν 10ην ὥραν π. μ. εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἔνθα, μετὰ τὸ τέλος τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, ὁ πανοσιώτατος ἀρχιμανδρίτης Ἱερώνυμος Βλαχάκης ἐξεφώνησεν ἐκ τοῦ προχείρου εὐφραδέστατον λόγον, προσθεὶς ἐν ἐπιλόγῳ περίπου τάδε·

«Νῦν δὲ προσέλθετε καὶ ἀσπάσασθε τὸν ἐν τῇ λάρνακι ταύτῃ ἄπνουν κρατοῦντα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ἀπελθόντες κηρύξατε ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, ὅτι ἐνταῦθα, ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους, κεῖται τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἰωάννου Δρέττα Σακελλαρίου, ἵνα σπεύσωσιν οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἀσπασθῶσι τὴν ἁγίαν αὐτοῦ δεξιάν». Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, πενθίμως κρουομένων τῶν κωδώνων τῶν ἐκκλησιῶν, προσήρχοντο ἀδιαλείπτως οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἠσπάζοντο μετ' εὐλαβείας τὸ ἱερὸν λείψανον. Περὶ δὲ τὴν 6ην μ.μ. ὁ νεκρὸς συνωδεύθη καὶ πάλιν ὑπὸ μεγάλου πλήθους πολιτῶν πάσης κοινωνικῆς τάξεως μέχρι τοῦ κοιμητηρίου, ἔνθα ὁ ἰατρὸς κ. Ἰωάν. Ψύλλας ὡμίλησεν ὡς ἑξῆς·

«Ἐν μέσῳ ἀορίστου τινὸς ἀθυμίας καὶ ἀνιαροῦ προαισθήματος κατέλαβεν ἡμᾶς ἡ ἀπαισία εἴδησις, ὅτι ἔκλινας τὴν ἱεράν σου κεφαλήν, ὦ πολυκλαυστε πάτερ, καὶ παρέδωκες τὸ πνεῦμα, ἐνδοὺς, σὺ ὁ ἄλλως ἀνένδοτος, εἰς τὴν ἐπήρειαν τῆς κατατρυχούσης σε νόσου, ὡς κλίνει καὶ πίπτει γηραιὰ πλάτανος, πολλὰς μὲν θυέλλας, πολλὰς δὲ καταιγίδας περιφρονήσασα, ἀλλὰ τέλος ἐνδοῦσα εἰς τὴν ἀκάθεκτον βίαν, εἰς τὴν ἀνεπίσχετον ὁρμὴν τῶν ἀνέμων. Γυμνὸς μένει ὁ χῶρος, ὃν περιέσκεπεν ἡ ὡραία πλάτανος καὶ οὐδεὶς πλέον ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ αὐτῆς σκιὰν ἀνακουφίζεται ἢ ἀναπαύεται, γυμνὸς μένει καὶ ὁ οἶκός σου καὶ ἔρημος τῆς ὡραίας παρουσίας σου καὶ οὐδεὶς πλέον ἐν αὐτῷ δι' αὐτῆς ζωογονεῖται. Ἐβύθισας εἰς πένθος βαθύ, εἰς ἄλγος βαρύ, εἰς λύπην ἄρρητον τὴν καρδίαν πάντων τῶν περὶ σέ, οἰκείων, φίλων, γνωρίμων ἰδιαίτατα δὲ ἐμοῦ, ὃν ἀείποτε προσηγόρευες καὶ ἐκάλεις διὰ τῆς γλυκυτάτης προσφωνήσεως «Υἱέ μου». Ναί, ἐβύθισας εἰς ἄβυσσον πικριῶν πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ σου, εἰς οὓς ἐνέπνεες τὴν χαράν, ἐπλήρους τὴν καρδίαν των εὐφροσύνης, καὶ ἀπεμάκρυνες διὰ τῆς παρουσίας σου πᾶσαν θλίψιν. Διὸ ἄφθονα σπένδουσι δάκρυα ἐπὶ τηλικαύτῃ συμφορᾷ οὐ μόνον οἱ οἰκεῖοι οὐ μόνον οἱ παρόντες οἱ τιμῶντες καὶ προπέμποντές σε εἰς τὸν τάφον, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπόντες καὶ πόλις ὁλόκληρος οὐχὶ πολὺ μακρὰν ἐντεῦθεν, ἥτις ἐπίσης τὴν ὥραν ταύτην χύνει δάκρυα ἐπὶ τῷ θλιβερῷ μηνύματι, διότι ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐποίμανας αὐτήν, ηὐλόγησας, ἡγίασας, ἐδίδαξας, ἡ γεννέτειρά σου πόλις, ἐξ ὀνόματος τῆς ὁποίας ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐξ υἱϊκοῦ καθήκοντος ἀφ' ἑτέρου ἔρχομαι, καίτοι ἀπαράσκευος καὶ ὑπὸ δεινῆς θλίψεως συνεχόμενος νὰ πλέξω ἂν οὐχὶ δι' ἀνθέων δι' ὀλίγων κἂν φύλλων ἐκ τοῦ προχείρου συλλεγέντων ἐν ὥρᾳ ἄλγους ἐπιτάφιον ἔπαινον.

Ὁλόκληρος ἡ πόλις αὕτη ἤθελε δράμει ἐπίσης, ἐὰν ἦτο δυνατόν, ἵνα ἴδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ προπέμψῃ εἰς τὸν τάφον τὸν ἀγαπητὸν διδάσκαλον, τὸν σεβαστὸν αὐτῆς ἱερέα. Ἀλλ' ὅρη σκιόεντα καὶ θάλασσα ἠχήεσσα κεῖνται ἐν τῷ μέσῳ. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῇ ἐπὶ τῆς νήσου Κέας ἐγεννήθη ὁ Ἰωάννης Δρέττας Σακελλάριος ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐποχὴν ἅπαν τὸ ἑλληνικόν, ἐγκυμονοῦν ἐν τῶν καταπληκτικωτέρων συμβεβηκότων τῆς ἱστορίας καὶ ἐμφορούμενον ὑπὸ τῶν ἱερωτέρων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος αἰσθημάτων ἐρρίφθη πλῆρες ζωῆς εἰς τοὺς μεγαλειτέρους κινδύνους πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα, ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα, ἀφοσίωσις πρὸς τὴν πίστιν, καὶ ἔρως πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ὡς νὰ μετεφυτεύθησαν ἐν αὐτῷ καὶ συνεφύησαν αὐτῷ καὶ ὡς κληρονομία παρεδόθησαν καὶ οὕτω πλήρης αὐτῶν ἐνεφανίσθη καὶ ἔδρασεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐν ᾗ ἐκλήθη. Αὐξανομένου δ' αὐτοῦ, οὕτω συνηυξήθησαν ἐν αὐτῷ πάντα ταῦτα, ὥστε βραδύτερον μεθ' ὑπερηφανείας ὑπεγράφετο ἐν πολλοῖς «ὁ στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδος». Εὐγενὴς τὸ σῶμα καὶ καλὸς τὸ εἶδος, ἀγαθὸς τὴν ψυχήν, γλυκὺς καὶ εὐπροσήγορος, πλήρης ζωῆς καὶ τόλμης ἀνεκπλήκτου δὲν ἔμεινεν ἄμοιρος ἀνδραγαθημάτων ἐν αὐτῇ τῇ πρώτῃ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ βίου του, δι' ὧν ἐπεσπάσατο τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνωτέρων του.

. . . . . .

Ὀλίγα γράμματα, ὡς εἴθιστο τότε, ἀτελῶς διδαχθείς, φύσει δὲ μελῳδικὸς τὴν φωνὴν, ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν ἑνὸς τῶν ἐναρετωτέρων ἱεραρχῶν, τοῦ ἀοιδίμου Γρηγορίου Ρώτα, παρ' ᾧ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν ἐδιδάχθη καὶ τὸ τοῦ ἱερέως ἀξίωμα περιεβλήθη. Οὐδέποτε ἐγένετο ἐπιλήσμων τῶν εὐεργεσιῶν τούτων, διὸ καὶ ἐν πάσῃ ἱεροτελεστίᾳ εὐλαβῶς ἐμνημόνευεν αὐτοῦ, δεῖγμα καὶ τοῦτο τῆς ἐξαιρέτου εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἐξόχου ἠθικότητος τοῦ ἀνδρός. Ἱερεὺς γενόμενος, ἠσθάνθη ἐν ἑαυτῷ τὸ βάρος τοῦ μεγάλου ἀξιώματος, δι' οὗ περιεβλήθη, καὶ ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ὅτι, καθὼς εἰς τὸν στρατιώτην δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἦναι ἄνανδρος, καθὼς εἰς τὸν ἰατρὸν κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρά του τὴν ἐλπίδα τῶν ἀρρώστων δὲν ἐπιτρέπεται ἄγνοια, οὕτως ἐπίσης δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς τὸν ἱερέα εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν νὰ ἦναι ἀμαθής. Τοιαῦτα φρονῶν καίτοι ὑπὸ πολλῶν συνεχόμενος περιπετειῶν, στερήσεων καὶ δεινῶν, ἐγγράφεται μαθητὴς ὁ ἱερεὺς καὶ περαιώσας τὰς σπουδάς του ἐν μέσῳ ἀμυθήτων δυσχερειῶν, γίνεται κάτοχος διδασκαλικοῦ πτυχίου, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς διδάσκαλος καὶ ἱερεύς. Ὡς ἱερεὺς εἶχε ἱεροπρεπές τι μεγαλεῖον καὶ ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις ὅλως πνευματέμφορος γενόμενος προσεκόσμει καὶ ἐλάμπρυνεν αὐτὰς καὶ ὅλως ἔνθους ἀνῆγε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ τῶν παρισταμένων πράγματι εἰς τὸν οὐρανόν. Ὡς διδάσκαλος ἐπεσπᾶτο εἰς ἑαυτὸν τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν μαθητῶν καὶ δὲν ἔπαυσε μελετῶν καὶ καταγινόμενος, ὥστε εἰς βραχὺ χρόνου διάστημα ἐγένετο κάτοχος τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν σμικρᾷ δόσει. Τοιοῦτος γενόμενος πολλὰς καὶ ποικίλας παρέσχε τῇ κοινωνίᾳ ὑπηρεσίας, παρὰ πάντων τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος καὶ δὴ καὶ παρὰ προσώπων ὑπέροχον ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ κατεχόντων θέσιν. Ἐπιλείψει με ὁ χρόνος διηγούμενον τὰ καθ' ἕκαστα τοῦ βίου αὐτοῦ ἐξ ὧν τεκμαίρεται, ὅτι περιεῖχεν ἐν ἑαυτῷ τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα σπέρματα, δι' ὧν, ἐὰν ἐτύγχανε ὅρων εὐνοϊκῶν, ἐδύνατο νὰ μεγαλουργήσῃ. Πόσοι τῶν ἡρώων τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ἤθελον ἐν ἀφανείᾳ περάνει τὸν βίον, ἐὰν μὴ ἐτύγχανον τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς δρᾶσιν περιστάσεων; Πολλαὶ ἄλλαι ἀρεταὶ περικόσμουν τὴν ψυχήν του· ἡ φιλία, τὸ ὑψηλὸν τοῦτο αἴσθημα τῶν μεγάλων ψυχῶν, τὸ οὐράνιον τοῦτο ἐμφύσημα ἐπλήρου τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Τὴν μεγαλοψυχίαν

του δὲν δύναμαι ἀρκούντως νὰ ἐπαινέσω· οὐδεμία δεινὴ περίστασις, ἐδύνατο νὰ καταβάλῃ τὸ θάρρος του.

. . . . . .

Δι' ἅ, ἡ μὲν πόλις τοῦ Πειραιῶς περίλυπος ἐπὶ τῇ στερήσει τοιούτου εὐπαιδεύτου ἱερέως ἀθρόα καὶ ἐν τιμῇ προπέμπει σε, ἡ δὲ γεννέτειρά σου πόλις βαρυπενθοῦσα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς ἐλπίδος, ἣν ἔτρεφε πάντοτε νὰ σὲ ἴδῃ καὶ πάλιν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς, εὐγνωμονοῦσα διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς αὐτῇ παρέσχες ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὡς ἱερεὺς καὶ διδάσκαλος, σεμνυνομένη ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς σου, ἀπευθύνει δι' ἐμοῦ, σοὶ μὲν τὸν ὕστατον αὐτῆς χαιρετισμὸν ἐν τῇ ὑστάτῃ καὶ τελευταίᾳ στιγμῇ, καθ' ἣν ὁ χαίνων τάφος μέλλει νὰ περιλάβῃ καὶ νὰ ἀποκρύψῃ διὰ παντὸς τὸ ἱερὸν λείψανόν σου, τῇ δὲ εὐγενεῖ καὶ σεμνῇ τοῦ Πειραιῶς πόλει, ἥτις γινώσκει νὰ διακρίνῃ τὴν ἀξίαν καὶ τιμᾷ τὴν ἀρετήν, Πόλει, ἣν ἴσα τῇ γεννησάσῃ σε ἠγάπησας, τὴν ἔκφρασιν βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ εὐπρεπεῖ κηδεύσει καὶ πολυπληθεῖ προπομπῇ καὶ τῇ ἐξαιρέτῳ παροχῇ τιμῆς καὶ δι' ἄλλων μὲν δειγμάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγου ἐγκωμιαστικοῦ λαμπροῦ, ἂν καὶ βραχύς, βραχύτατος ὑπῆρξεν ὁ χρόνος τῆς βιώσεώς σου ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν τῇ δύσει τοῦ βίου σου.

Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν

στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδος

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ φυλλοξήρα ἐν Σμύρνῃ.

Περὶ τῆς ἐν Σμύρνῃ Φυλλοξήρας ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς αὐτόθι ἐκδιδομένης «Ἀμαλθείας» τὰς ἑπομένας εἰδήσεις.

«Χθὲς (10 Ἰουνίου) καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξηκολούθησεν ἐν Παραδείσῳ ἡ ἐργασία τῆς καταστροφῆς τῶν ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας προσβεβλημένων ἀμπελώνων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Φωτιάδου καὶ Σούμα, εἶναι δ' εὐχάριστον, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν ηὐξήθη χθὲς ἐπαισθητῶς καθότι ἐκ τῶν 120 ἀνῆλθον εἰς 250, ὧν οἱ πλεῖστοι προέρχονται ἐκ τοῦ χωρίου Βουτζᾶ. Καὶ ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Κουκλουτζᾶ ἐξηκολούθησε χθὲς ἡ αὐτὴ καταστρεπτικὴ ἐργασία ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Τοσκούνογλου.

Ἡ καταστροφὴ γίνεται ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν διὰ καύσεως, διὰ τῆς χύσεως πετρελαίου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τῆς διανοίξεως τάφρου περὶ τὸν προσβεβλημένον ἀμπελῶνα, ἣν πληροῦσιν ἀσβέστου. Λίαν προσεχῶς ὅμως, ὡς μανθάνομεν, θὰ γίνῃ χρῆσις καὶ διθειούχου ἄνθρακος, καθ' ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ καθορῶσα τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ ἠγόρασε τέσσαρας τόννους τοιούτου παρὰ τοῦ ἐν Λέσβῳ κατασκευάζοντος τὸ ὑγρὸν τοῦτο κ. Ἄτκινσων· ταὐτοχρόνως δὲ τηλεγραφικῶς ἐζήτησαν ἐκ Γαλλίας ἐγχυτῆρας πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ, χθὲς δ' ἠγγέλθη, ὅτι ἀποστέλλονται πρὸς τὸ παρὸν ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν ἐκ Μασσαλίας.

. . . . . .

«Χθὲς καὶ προχθὲς (13 καὶ 14 Ἰουνίου) ἐξηκολούθησεν ἡ ἐργασία τῆς καταστροφῆς τῶν ἐν Παραδείσῳ καὶ παρὰ τὸν Κουκλουτζᾶν φυλλοξηριώντων ἀμπελώνων· λίαν δὲ φρονίμως ἐγένετο δεκτὸν τὸ σύστημα, ὅπερ ὑπέδειξε καὶ διὰ τῆς ἐν τῇ «Ἀμαλθείᾳ» δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς του ὁ κ. Γεννάδιος καὶ καθ' ὃ ἀντὶ τῆς ἐκριζώσεως καὶ τῆς ἀνασκαφῆς τῶν ἀμπελώνων, δι' ἧς δύναται εὐκόλως νὰ μεταδοθῇ τὸ νόσημα καὶ εἰς τὰς παρακειμένας ὑγιεῖς ἀμπέλους, ἡ καταστροφὴ διενεργεῖται διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῶν πρέμνων, τῆς καύσεως αὐτῶν καὶ τῆς καλύψεως τοῦ ἐδάφους δι' ἀσβέστου καὶ πετρελαίου κατὰ τὸν τρόπον δὲ τοῦτον ἐξηκολούθησεν ἡ ἐργασία ἀπὸ τῆς δευτέρας, κατεστράφησαν δ' ἀρκεταὶ ἄμπελοι καὶ φυλλοξηρικαὶ κηλῖδες ἐν Κουκλουτζᾷ καὶ Παραδείσῳ· ἐν τῷ τελευταίῳ δὲ τούτῳ μέρει ἐπερατώθη χθὲς ἡ καταστροφὴ πάσης φυλλοξηρικῆς περιοχῆς καὶ οὕτω πιστεύεται, ὅτι χάρις εἰς τὰ ληφθέντα δραστήρια μέτρα κατωρθώθη ἡ ἀπόκρουσις τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς θέσεως ταύτης.

Ὁμολογουμένως οἱ χωρικοὶ τοῦ Βουτζᾶ ἔδειξαν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μεγάλην εὐπείθειαν ἀπέναντι τῶν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ληφθέντων ἀναγκαίων μέτρων, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν παρατηρεῖται τὸ τοιοῦτον καὶ παρὰ τοῖς χωρικοῖς τοῦ Κουκλουτζᾶ, οἵτινες φέρονται μετά τινος δυστροπίας καὶ, ὡς μανθάνομεν, συνεπείᾳ τῆς στάσεως των διεκόπη χθὲς ἡ καταστροφὴ τῶν φυλλοξηριώντων ἀμπελώνων εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Χθὲς δὲ μετέβη παρὰ τοῖς χωρικοῖς διμελὴς ἐπιτροπή, ὅπως προδιαθέσῃ τὰ πνεύματα αὐτῶν καὶ τοῖς ἀποδείξῃ διὰ ζώσης τὸν κίνδυνον ὃν διατρέχει ὅλη ἡ παρὰ τὸν Κουκλουτζᾶν ἀμπελόφυτος περιοχὴ καὶ μετ' αὐτῆς ὅλος ὁ τόπος.

«Κατὰ τὰς ἐκ Κων)πόλεως εἰδήσεις, κατόπιν συσκέψεων ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς γεωργίας ἀπεφασίσθη ἵνα ἐφαρμοσθῶσι τὰ μέτρα ἅπερ ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἐφήρμοσεν ἐν Ἀλγερίᾳ ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς νόσου, μέσα τὰ ὁποῖα ἡ Ἑλβετία καὶ ἡ Γερμανία εἶχον ἤδη μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας ἐφαρμόσει πρὸ τούτου. Τὸ ὑπουργεῖον δὲ τῆς γεωργίας διεβίβασεν εἰς τὴν γενικὴν διοίκησιν Σμύρνης μακρὰς καὶ λεπτομερεῖς ὁδηγίας συγκεφαλαιουμένας ἐν τοῖς ἑξῆς· α'. Ν' ἀποκοπῶσι καὶ καῶσιν ἀμέσως πάντα τὰ ἐκ φυλλοξήρας προσβεβλημένα κλήματα. β'. Πρὸς καταστροφὴν τῶν πτερωτῶν ἐντόμων νὰ χυθῇ ἐπὶ τοῦ χώματος ἐν ᾧ ἀπέμειναν αἱ ρίζαι τῶν κλημάτων πετρέλαιον. γ'. Διὰ τῶν ἁρμοδίων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐργαλείων νὰ ἐγχυθῇ θειοῦχος ἄνθραξ ἐπὶ τῶν χωμάτων καὶ τῶν ριζῶν κατ' ἀναλογίαν 300 γραμμαρίων ἐπὶ ἑνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου. δ'. Νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ Βαλβιανὴ μέθοδος κατὰ τὸν χειμῶνα εἰς πάσας τὰς ἀμπέλους, αἵτινες εὑρίσκονται πέριξ τῶν προσβληθειτῶν εἰς ἀκτῖνα 15 χιλιομέτρων. ε'. Νὰ καλλιεργηθῶσιν ἀμερικανικὰ κλήματα τὰ ὁποῖα νὰ διανέμωνται δωρεὰν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν, ὧν τὰ προϊόντα ἀποτελοῦνται ἀποκλειστικῶς ἐκ σταφυλῶν. ς'. Νὰ τελῆται διαρκὴς καὶ ἐπιμελεστάτη ἐξέλεγξις ἐφ' ὅλων τῶν ἐν τῷ νομῷ ἀμπέλων καὶ μεγάλη νὰ καταβάλληται προσπάθεια πρὸς διατήρησιν τῆς ἱδρυθησομένης ζώνης.

Ὁ ὑπουργὸς ἀριθμῶν τὰ μέτρα ταῦτα προστίθησιν, ὅτι αἱ πρὸς τοῦτο σχετικαὶ δαπάναι καταβληθήσονται ὑπὸ τῶν ἐπιτοπίων δημαρχικῶν ταμείων, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς πληρωτέας ἀποζημιώσεις εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας τῶν καταστραφησομένων ἀμπέλων, αὗται νὰ πληρώνωνται ἐξ ἡμισείας ἐκ τῶν γεωργικῶν τραπεζῶν καὶ τῶν δημαρχικῶν ταμείων.»

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Ξένων» ποιεῖται λόγον περὶ τῆς ἐσχάτως ἀναγραφείσης διαδόσεως περὶ προσεχοῦς συνεντεύξεως τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου. Τὸ βιεννᾶϊον φύλλον δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος οἱ καλῶς πληροφορημένοι κύκλοι, τόσον ἐν Βερολίνῳ ὅσον καὶ ἐν Βιέννῃ οὐδὲν γινώσκουσι περὶ τοιούτου τινὸς σχεδίου, τοῦθ' ὅπερ ὅμως, προστίθησι τὸ ἡμιεπίσημον φύλλον, οὐδόλως ἀποκλείει τὸ πιθανὸν μυστικῶν διαπραγματεύσεων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, μεταξὺ τῶν δύω αὐλῶν. Καὶ πράγματι ἡ μνησθεῖσα ἐφημερὶς ἀναφέρει, ὅτι ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ Βερολίνου πιστεύουσιν, ὅτι ἐὰν διαπραγματεύσεις πρὸς τοῦτο δὲν ἤρξαντο ἔτι προσεχῶς ὅμως διεξαχθήσονται ὅπως κατορθωθῇ ἡ συνέντευξις τῶν δύο ἡγεμόνων. Τὸ πᾶν ἐξήρτηται ἐκ τοῦ ταξειδίου τὸ ὁποῖον ὁ Τσάρος θέλει ἐπιχειρήσει κατὰ τὸ θέρος. Ἐὰν ἐπισκεφθῇ τὴν Δανίαν, ἡ συνέντευξις θέλει λάβει χώραν ἔν τινι λιμένι τῆς Βορείου Γερμανίας, ἂν ὅμως δὲν διευθυνθῇ εἰς Κοπεγχάγην, ἡ συνέντευξις ἔσται ἀμφίβολος.

Ἡ βιεννᾶϊα «Γερμανικὴ Ἐφημερὶς» δημοσιεύει ἐπιστολὴν ἐκ Βελιγραδίου ἐν ᾗ ἐξετάζεται τὸ ζήτημα ἂν ὡς πρωτεύουσα δηλ. ἕδρα τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ βασιλέως θέλει ἀνακηρυχθῇ ἡ Νύσσα ἀντὶ τοῦ Βελιγραδίου. Τὸ ζήτημα τοῦ-

το κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐφημερίδα ἀπασχολεῖ ἀποκλειστικῶς τούς τε κυβερνητικοὺς καὶ κοινοβουλευτικοὺς κύκλους, οὐδεμία ὅμως μέχρι τοῦδε ἐλήφθη ὁριστικὴ ἀπόφασις.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεῖ,

Ὅτι αὔριον, Κυριακήν, ὥραν 10ην π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ γενικοῦ Συμβουλίου ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει ἡ μζ' κλήρωσις τοῦ ἐκ φρ. 60,000,000 δανείου ἡ ὡρισμένη διὰ τὴν 19 Ἰουνίου (1 Ἰουλίου 1888).

Ἐν Ἀθήναις 18 Ἰουνίου 1888.

Ὁ Διοικητὴς
Μ. ΡΕΝΙΕΡΗΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Π. Δενδόπουλος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλεῖται ὁ ἀποστείλας συστημένην ἐπιστολὴν κατὰ τὴν 17 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. πρὸς τὴν Ἑλένην Γεωργιάδου εἰς Πειραιᾶ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ταχυδρομικῆς ὑποδιευθύνσεως, ὅπως ἀναλάβῃ αὐτήν, καθόσον δὲν κατέστη ἐφικτὴ ἡ ἐπίδοσίς της.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουνίου 1888

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

17 Ἰουνίου 1888

ΔΑΝΕΙΑ	Ἀγορ.	Πωλ.	ΜΕΤ. ΕΤΑΙΡ.	Ἀγορ.	Πώλ.
9 κατ. 6 %	97.	98.	Μεταλ. Λαυρείου	147.	148.
26 ἑκατ. 6 %	477.	480.	Σιδ. Ἀθ. Πειραιῶ	404.	408.
10 ἑκατ. 6 %	242.	243.	Σιδ. Πύργου-Κα-	105.	108.
60 ἑκατ. 6 %	534.	536.	Σιδηρ. Πειραιῶς-		
120 ἑκατ. 5 %	472.	474.	Ἀθην.-Πελοπον.	153.	154.
170 ἑκατ. 6 %	472.	475.	Σιδηρ. Θεσσαλίας	145.	148.
Ὁμολ. Ἐθνικῆς			ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ		
Τραπέζης μετὰ			Εἰκοσάφραγκον.	24.94	24.98
λαχείου	51.350	514.	Λίρα Ἀγγλίας.		
			Λίρα Τουρκίας.		
ΜΕΤ. ΤΡΑΠΕΖ.			ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ		
Ἐθν. Τραπέζης	4240	4260.	Ἐπὶ Ἀγγλίας τρ.		
Βιστωτ. Τραπ.	194.	198.	Ἐπὶ Γαλλίας ὀψ		
Πιομηχ. Τραπ.	82.	83	Ἐπὶ Αὐστρίας		

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τῆς ὑπ' ἀριθ. 2600 τοῦ 1887 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τοῦ ἀνακόπτοντος Ἰωάννου Δουμπούκοβιζ τοῦ Ματθαίου κατοίκου Τζιβιταβεκίας τῆς Δαλματίας καὶ τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ Τελώνου Πατρῶν Μάρκου Διαμαντοπούλου καὶ τοῦ ἐπιστάτου τῆς Διαμετακομίσεως ὡς ἀντιπροσωπευόντων τὸ δημόσιον καὶ τοῦ παρεμβαίνοντος Γκίκα Ραυτοπούλου κατοίκου Πειραιῶς.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος Ἰωάννου Δουμπούκοβιτς

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 15 Μαρτίου 1886 ἀνακοπὴν αὐτοῦ ὡς ἀνυποστήρικτον καὶ

Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων μετριαζόμενα εἰς δρ. 25 καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1887 ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν 31 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους.

Ὁ Πρόεδρος.
Π. ΤΡΕΜΟΥΝΤΑΝΑΣ

Ὁ ὑπογραμματεὺς
Α. Τασόπουλος

Ἀθήνησι τῇ 16 Ἰουνίου 1888.

Ὁ Δικαστικὸς Σύμβουλος
Δ. Π. Στεφάνου.

Αὔριον Κυριακὴν 19 τρέχοντος μηνὸς Ἰουνίου ἐκτίθεται ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς ἀναγκαστικὸν πλεὶ τηριασμὸν τριώροφος οἰκία τοῦ κυρίου Κωνστ. Δ. Χατζίσκου μεθ' ὅλων τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν καὶ λοιπῶν παρακολουθημάτων, τοῦ οἰκοπέδου καὶ κήπου αὐτῆς, κειμένη ἐνταῦθα κατὰ τὴν ὁδὸν Ὁμήρου ἄνωθι τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, ἥτις τέως ἐχρησίμευεν ὡς μέγαρον τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας. (ΙΒ'—1106)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐν τῷ μεσαίπατώματι τῆς ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ὀφθαλμοϊατρείου ὑπ' ἀριθ. 16 οἰκίας τοῦ Κου- Δ. Βαλάση μια κατοικία μετὰ τοῦ ὑπογείου ἢ καὶ χωριστά. (ΙΒ'—1104)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ τριώροφος οἰκία κειμένη κατὰ τὴν θέσιν Ἀλίτσα ἀπέναντι τοῦ Μιχαὴλ Βόδα τῶν κληρονόμων Ἀμβροσίου Βαφειαδάκη (πρώην Δ. Κουδούνα) εἴτε ὁλόκληρος εἴτε καὶ καθ' ἓν πάτωμα ἰδιαιτέρως. Ἡ Διεύθυνσις τῷ κ. Δ. Βαλάσῃ Δικηγόρῳ. (ΙΒ'—1105)

ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΜΑ ΕΙΔΗ

Τὸ κατάστημα τῶν οἰκοδομησίμων ὑλῶν τοῦ κ. **Ζαχαρία Κομηνοῦ**, κείμενον κατὰ τὴν συνοικίαν Γερανίου ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ Θεάτρου καὶ Γερανίου κήπου.

Γνωστοποιεῖ, ὅτι μεταφέρει ἐκ Τατοΐου ἄσβεστον καμινίσιον α' ποιότητος καὶ πωλεῖ χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι πωλοῦνται τοῦβλα Χαλκίδος, Πειραιῶς, Ἐλευσῖνος καὶ Ἰταλίας, κεραμίδια ἐγχώρια μικρὰ καὶ μεγάλα, πλάκες Μελίτης διαφόρου μεγέθους, πλάκες Τήνου καὶ Ἄνδρου, πλάκες τῆς γωνιᾶς Πεταλιῶν καὶ Νιρός, πουργιὰ Αἰγίνης, πουργιὰ λευκά, ἀσβέστι σβεσμένο καμιίσιον α' ποιότητος, πορσελάνα (ἢ θηραϊκὴ γῆ), χῶμα Γαλλίας (ἢ τσιμέντο), φουβοῦδες, χῶμα τῆς φωτιᾶς, τοῦβλα τὰς φωτιᾶς, καρότα διὰ τὰ μαγερεῖα διαφόρων χρωμάτων, καὶ ἄλλα διάφορα σχετικὰ πρὸς χρῆσιν οἰκοδομῶν. Πρὸς εὐκολίαν τῶν κυρίων πελατῶν τὸ κατάστημα συνέστησεν **ἀποθήκην** ἐν Πειραιεῖ, πλησίον τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου Πελοποννήσου, διὰ νὰ μεταφέρῃ τὰ διάφορα ὑλικὰ ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς οἰκοδομάς. Οἱ προσερχόμενοι θέλουσι μείνει εὐχαριστημένοι διὰ τὰς ποιότητας καὶ τὰς εὐθηνὰς τιμάς.

Πᾶσα παραγγελία ἐκτελεῖται μὲ ἀκρίβειαν.

(ΙΒ'—1086)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ὁλόκληρος ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ παραπλεύρως τῆς οἰκίας κυρία Βαλσαμάκη, κειμένη μεγάλη καὶ εὐρύχωρος οἰκία τοῦ κ. Λυσάνδρου Ν. Χαριλάου, περιέχουσα κῆπον, ὕδωρ πόσιμον, σταῦλον ἁμαξοστάσιον καὶ λοιπὰ χρειώδη.

Ὧραι ἐπισκέψεως τῆς οἰκίας ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 4—6 μ. μ, Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Γεωργ. Μόσχῳ.

(ΙΒ'—1080)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ. Μία οἰκία εἰς θέσιν Καστέλλα, περιέχουσα ἐκτὸς τῶν λοιπῶν χρειωδῶν, ἁμαξοστάσιον καὶ Ἱπποστάσιον καθὼς καὶ δύο γωνιαίαι οἰκίαι, ἡ μὲν μία ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ἐλευθερίας ἡ δὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σαρρῆ. Ἐπίσης δύο μαγαζεῖα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καθὼς καὶ τὸ μαγαζεῖον ὅπου πρὸ δεκαετίας ὑπάρχει τὸ φαρμακεῖον τοῦ Γ. Καντζίκη, καθόσον ὁ κ. Καντζίκης ᾠκοδόμησεν ἰδίαν οἰκίαν. Ἀπευθυντέον τῷ ἰδιοκτήτῃ κ. Α. Διάγγελη. κατοικοῦντι ἐν τῇ κατὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθιρίας οἰκίᾳ του.

(ΙΒ'—1096)

ΕΝΟΙΚΙΑΕΤΑΙ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς πλησίον τοῦ Τελωνείου **ἓν μαγαζεῖον**. Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Μικέλῃ Δανούρδῃ ἐν τῷ αὐτῷ μαγαζείῳ, ἀριθ. 50.

(ΙΒ'—1100)

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ὁ ἀοίδιμος ἱστοριογράφος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως Σπυρίδων Τρικούπης μετὰ τὴν δευτέραν ἔκδοσιν τῆς Ἱστορίας του προέβη εἰς ἐπιδιόρθωσιν καὶ συμπλήρωσιν αὐτῆς, προτιθέμενος, ἵνα δημοσιεύσῃ τρίτην ἔκδοσιν.

Εὐτυχήσαντες ν' ἀποκτήσωμεν τὸ ἐπιδιωρθωμένον καὶ συμπληρωμένον ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ κείμενον, ἠρξάμεθα τῆς δημοσιεύσεως τρίτης ἐκδόσεως τῆς

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΕΛΕΙΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΦΙΛΟΚΑΛΙΑΣ.

Ἐπιθυμοῦντες δὲ, ἵνα τὸ μέγα ἔργον τοῦ ἐξόχου ἱστορικοῦ δύνωνται ν' ἀποκτήσωσι πάντες, ἀπεφασίσαμεν, ἵνα ἐκτὸς τῆς πολυτελοῦς ταύτης ἐκδόσεως δημοσιεύσωμεν καὶ ἑτέραν, ἐπὶ καλλίστου καὶ ταύτην χάρτου, ὁρίσαντες τὴν τιμὴν ἑκάστου τῶν τεσσάρων τόμων τῆς μὲν πολυτελοῦς ἐκδόσεως εἰς δραχμὰς τρεῖς καὶ ἡμίσειαν, τῆς δ' ἑτέρας εἰς δραχμὰς δύω καὶ ἡμίσειαν.

Τοῦ πρώτου τόμου θέλει προταχθῆ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἐκδόσεσι λαμπρὰ φωτοτυπία τοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ μετ' αὐτὴν πρωτεύσασαν κατασχόντος θέσιν ἀειμνήστου ἀνδρός.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουνίου 1888

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΣΛΑΝΗΣ